

Divadelní Kojedčák

Křenovčák

aneb Všude dobře, v Křenovicách nejlíp

02/19

pátek

ročník 10°

... u čeho vám bude nejlíp zítra

11.00 / Divadelní studio Viktorka Holešov - AUDIENCE

14.00 / DS Svatopluk při DK Hodonín - PLEJTVÁK

17.00 / Divadlo Exil Pardubice - DO ZDI

20.00 / DS Za dveřmi Náměšť na Hané - HOTEL MEZI DVĚMA SVĚTY

CITÁT DNE ZE SNACK BARU

*Ája: Milane, co tady děláš?
Říkal jsi, že na redakční
schůzku nepřijdeš.*

*Milan: Já sem nepřišel
na schůzku.
Anežka mně kópila pilu,
tož sem ju vzal na MDŽ
na večeru.*

KOJEČÁKOVY RECEPTY aneb Vaříme s Milanem a Korčou

Včera večer se redakce Divadelního Koječáka po těžké dřině přesunula na občerstvení. Pinglování se ujali stréc Milan a Korča. V nabídce byly párky, a tak jsme se rozhodli, že je vyzkoušíme. Při přípravě došlo k pochybení a Milanovi praskl párek. Což by nás tak netrápilo, kdyby mu nespadol na zem. V tu chvíli se toho naštěstí ujala Korča a ukuchtila mimořádnou exotickou specialitu, která má kořeny až v daleké Asii. “Cucumis la Dijon da Tomato” podávaný s vybranými nápoji “Der Zieger” a “Aqua lo Chichi”. Cizokrajný pokrm nás okouznil a nejspíš nám utkví v paměti na dlouhá léta.

Dobrou chuť.

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milý deníčku,

Kojetín v Křenovicích začal tak, jak měl. Dokonce jsme museli uznat, že to uvnitř sálu vypadá lépe než v kojetínské Sokolovně. Bohužel to samé už se nedá říct o vnějším vzhledu budovy, jelikož jsme shledali, že kojetínská Sokolovna ve srovnání s KD Křenovice i přes právě probíhající kompletní rekonstrukci vypadá jako Národní divadlo.

Když už jsme u toho vysokého umění, zjistili jsme, jaká je vlastně historie Divadelního Koječáka. Na webu se dají vyhledat čísla od roku 2010, od něhož se počítají ročníky Divadelního Koječáka, které jsou od roku 2014 psané i na titulních stránkách časopisu. Jenže ty jsou úplně špatně, a to až do dnešního čísla, kterým právě listujete. První edice Koječáků totiž vyšla v roce 2008, a tedy se dnes nejedná o jubilejní desátý ročník, jak je napsané na obálce, ale jde již o dvanáctý ročník DK. V roce 2007 dokonce ještě vyšel předskokan – dvojlist s názvem Kojetínské prkno. Takže ten Divadelní Koječák je tak velká snůška mystifikací, že mystifikoval dokonce i své autory.

Odpoledne přijely chlebičky a dárky v podobě čokoládek Merci, které nám přivezl náš milý lektor Vladimír Altán Mátl. Potom hned vzápětí přijela Petra Richter Kohutová z Karlových Varů. (Ta je taky milá, ale nerada to o sobě slyší, protože jí to kazí image. Takže o tom raději nebudeme psát.) A potom přijel i milý lektor Vladimír Fekar, který nemá žádné prostřední jméno – čili bude ho muset do příštího ročníku doplnit.

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

RECENZOR

aneb Včera jsme viděli

Vůně třešňového dýmu

Soubor: Divadlo Prkno Veverská Bítýška

Autorka: Kateřina Rudčenková

Režie: Eva Petrželová

Půjdu dál v rudé, já vím, krvavou stopu za sebou potáhnu, v rudých šatech se vdám, dvaadvacetkrát panna, a až mě předvolají, nesmím se vztekat, ale být důsledně věčná, být bodrá jako úchytko šuplíku: bohatství, to už vypadne samo. (Kateřina Rudčenková – ze sbírky Chůze po dunách, oceněné Magnesii Literou za poezii v roce 2014.)

Příjemný začátek kojetínsko-křenovické přehlídky připravilo divadlo Prkno z Veverské Bítýšky, konkrétně tři dámy hrající, Veronika Vítková, Jarka Vykoupilová a Jitka Malíčková, a čtyři dámy zdánlivě skryté, básnířka a dramatička Kateřina Rudčenková, režisérka Eva Petrželová a autorky kostýmů a doplňků Veronika Ráčilová a Michaela Hažmuková. Vůně (původně Čas) třešňového dýmu je poetická introvertní hra s příběhem začínajícím přípravou bytu, v níž se rozpadlo manželství matky Marie, pro návrat dcery Anny, věčně se hledající výtvarnice, a pokračujícím zjevením dávno mrtvé babičky Valérie, jehož důvod postupně odkrýváme. Realistická dramatická linka se prolíná s linkou snovou, v jejímž rámci se tři ženy prezentují jako pohádkové postavy, Popelka, Sněhurka a Šípková Růženka, a nabízejí tři možnosti tradičního obrazu ženství. Hra, která se v roce 2007 dostala do finále Ceny Alfréda Radoka, se stala pro zúčastněné... tvůrce? (nebo „tvůrkyně“? – podobně jako pro slovo „génus“ marně hledám adekvátní slovo v ženském rodě)... prostě stala se pro zúčastněné tvůrčí osobnosti inspirací pro výpověď o hledání sebe samé a svých kořenů, o touze definovat vlastní roli ve světě, o mezigenerační (ne)komunikaci, zdánlivém (ne)porozumění a (snad) smíření a v obecnější rovině o tom, jak různorodý může být ženský úděl a jaké nekonečné množství možností může mít v dnešním světě. Největší devizou inscenace je fakt, že jde o nadmíru osobní výpověď – a navíc sofistikovaně udělanou: vše se děje v esteticky příjemné a zároveň funkční scéně (vytvořené zdánlivě jen z ubrusů a prostěradel v různém odstínu bílé, dynamický prvek představuje postupně vytvářený obraz – v kontrastu s obrazem hotovým, dílem Annina dědečka Josifka – a rekvizity – valcha, kbelík s barvou, černá schránka, ze které se vytažují fotografie apod., klobouky...), výborné jsou kostýmy a příkladná práce s nimi (zejména svatební šaty s obručí jsou použity

na mnoho různých způsobů), zvuková stránka inscenace (nejen využití písně Radůzy s mírně upravenými texty; jediné doporučení z více úst v rámci debaty – zbavit se nahraných pasáží) a koneckonců i svícení (představení nemá technika, herečky řeší změnu světél přímo na jevišti; proběhla debata o tom, zdali ovládnání světél přiznat a učinit z něj součást herecké akce či nikoliv).

Pro pozitivní vyznění představení byly samozřejmě nejpodstatnější herecké výkony – dámy dokázaly konkretizovat abstraktní a převést je do konkrétních situací, naplněných konkrétním jednáním; zároveň se umějí poslouchat i mlčet, pracovat s pauzou a naplňovat ji; dokázaly v textu odhalit i možnosti pro střídání žánrů a náležitě si je užít; báječně fungují výstupy, v nichž snovost nahradily hrou – ty, které snové zůstaly, zůstaly také bohužel obecně zahrány – ale naštěstí jich nebylo mnoho... Rovněž debata, která se po představení rozvinula, byla velmi příjemná – a naznačila, že tato čistě ženská inscenace oslovila i mužskou část publika.

Petra Richter Kohutová

POKLÁBOS S... diváky po představení

Mgr. Veronika Pospíšilová

Jak se vám představení líbilo?

Bylo to k zamyšlení. Umím se vcítit do role dívky s tmavými lokny.

Šla byste na toto představení znovu?

Rozhodně ano.

Chystáte se i na další představení Divadelního Kojetína?

Ano, protože jsem Smotaná hadice.

Jaký divadelní žánr máte nejraději?

Tragikomedie.

Čtete Divadelního Kojecáka?

Vždycky před spaním.

Natálie Kovaříková

Jak se vám představení líbilo?

Líbilo se mi, bylo to velice zajímavé a vtipné.

Šla byste na toto představení znovu?

Tak... Kdybych neměla co dělat, tak asi jo...

Chystáte se i na další představení Divadelního Kojetína?

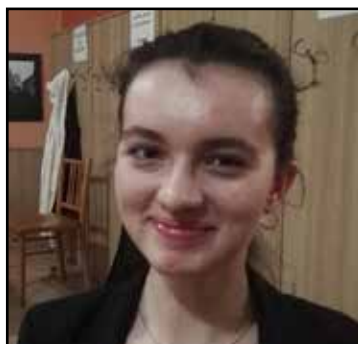
Ráda bych, ale bohužel to už nestihnu. (Časový pres.)

Jaký divadelní žánr máte nejraději?

Tragikomedie.

Čtete Divadelního Koječáka?

Nečtu, ale po tomhle představení si ho určitě přečtu.

Eliška Straková

Jak se vám představení líbilo?

Představení se mi líbilo velice. Bylo to zajímavě zpracované s překvapivými prvky.

Šla byste na toto představení znovu?

Určitě šla.

Chystáte se i na další představení Divadelního Kojetína?

Doufám, že to ještě stihnu. Mám kvůli studiu nabitý program.

Jaký divadelní žánr máte nejraději?

Komedii.

Čtete Divadelního Koječáka?

Čtu.

POKLÁBOS S...

herci po představení

Jitka Malíčková, Jarka Vykoupilová, Veronika Vítková

Jak se vám dnes večer hrálo?

Diváci byli úžasní. Od první chvíle s námi šli, to se prostě pozná. Byli chytří a vnímaví. Jedna paní si i utřela slzičku...

Kterou scénu máte nejradši?

Chlapy... (smích) Ale neberte to za vzor!

Jak jste se dostaly k divadlu?

Jarka: Já jsem od malinka chtěla dělat divadlo, ale protože v rodině ani v širokém okolí to nikdo nedělal a ani nechápal, že jsem to chtěla, tak jsem ve dvaceti založila amatérské divadlo, divadlo Prkno. To už má teď 23 let.

Veronika: Protože se znám s Jaruškou, tak jsem taky zakládajícím členem. Vlastně jsem nikdy nevěděla, že chci dělat divadlo, ale teď si bez toho nedokážu vůbec představit svůj život. Začalo to tanečním kroužkem a skončilo prkny, která znamenají svět, i tady... v Křenovicích. (smích)

Jitka: My se s Jaruškou známe už taky nějaký ten pátek, skoro od narození, takže když Jaruška řekla, že chce dělat divadlo... No ona vlastně, co řekne, to my děláme. (smích)

Máte nějakou vysněnou roli?

Jarka: Já si nesním o roli, ale ráda bych v nějaké roli zpívala. Myslím si, že role si mě najde. Je to hlavně o tom, s kým na tom jevišti jste. Samozřejmě musíte dělat něco smysluplného, něco, co vás baví, s textem, kterému věříte, ideálně s režisérem, který je úžasný, protože čím jsem starší, tím u mě jde víc o proces cesty k představení než o výsledek. Potom následují společné cesty, jezdíme spolu na výlety a celkově spolu trávíme hodně času.

Veronika: Já nemám žádné vysněné role, i když je pravda, že teď už si role trochu vybíráme. Spíš je to o tom, aby nás bavilo téma, protože když nás to baví, lidi vidí, že nás to baví a baví je to taky. Když budeme hrát Julie, nebude nás to bavit a za moc to stát nebude.

Jitka: My jsme si přály udělat si představení na míru, protože jsme se za těch X let na jevišti pořádně nepotkaly. Takže tahle hra byla pro nás jako splněný sen... Za odměnu.

DÍVKA ČÍSLA 2

VLADIMÍR MÁTL

aneb Dary z Altánu

Vladimír Fekar/Hana Hásová/Petra Richter Kohutová/Josef Kusák/Vladimír „Altán“ Mátl/Alice Ohlidalová/Jakub Otáhal/Pavel Otáhal/Veronika Pospíšilová/Hana Svačinová/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek
tisk: MěKS Kojetín, 2019, 100 ks, zdarma
<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

měks
kojetín

